

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Bos emptus se ipsu[m] sistit emptori.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Natiuitati Christi proxima, in ipso sacello nosocomij, sic paruulum suum est allocutus: *Domine, nostrum festum, & dies cibanda militia tua ecce est in foribus, Franciscus autem ne vel unum obolum habet: & nemo ei quidpiam adhuc obtulit, aut promisit, sicuti alias factum est, nescio igitur, quid mihi, hoc anno, affuturum sperem ab ipsomet Domino meo; maxime cum ipse mei prorsus oblitus videatur.* Sic oranti repente affusus est maior fiduciae spiritus; quem tamen Orcinus spiritus, obiecta hominum penuria, dictitansque, voluntatem hoc anno, pro opere fore, extinguere est conatus. Sed fortiter eum repellenti, mox ad fores adfuit ignoti vultus homo, qui aureos illi in manus dedit refulgentes, vnà iubens hoc epulum, hoc anno, nequaquam omittere. Cum dicto se è conspectu subduxit. Secuti dein alij atque alij, qui omnia necessaria affatim suggerebant. Solus bos deerat, & instabat iam dies. Ergo frater, qui eum adiuuabat, identidem instans dicere non cessauit: *Itaq, hoc epulum, Francisce, bouem non videbit?* Respondit semper Franciscus: *Bouem habebimus. Scit Puer IESVS, conobis opus esse. Ne dubites, misurus est bouem.* Quin eo ipso die, quo singulorum portio preparabatur, adfuit frater, qui diceret: *Hoc anno bouem pauperes non comedent. Immo, ne despera,* ait Franciscus. Cum alter non cessaret vrgere, diffidentiam eius reprehendens, à se repulit, & mox adfuit, qui vltro bouem, non alio precio, quàm, vt pro se oraret, obtulit.

Vice altera, ait ibidem author, Madrito reuertens, ad Complutenses suos, paucis ante natalem Dominicum diebus, pro instruenda ordinaria mensa pauperum, ad Turregum, quod Compluto tribus dimidiatis miliaribus distat: animaduertit illic arantem rusticum in gemino boue; quorum alter, quia obesus valde atq, abunde bonus ipsi videbatur, optimum putauit, si ex eo conuiuium istius anni instrueret. Conuenit ergo ea de re agricolam; agit de pretio, bouem emit; & numeratà pro eo pecunià, non alia obligatione adstringens eum rusticum, quam quod quatuor diebus ante festum Dominicae Natiuitatis veniret Complutum, atq, emptam illam, ac iam persolutam bestiam adduceret, latibundus abit. Atq, ita, nulla alia conditione superaddita, omnis timoris expers, nihil vel de ipso subulci nomine sollicitus, iter suum prosequitur. Stabat interim secum cachinnans paganus (sicuti postea narrauit) & de homine tam sincere ac simplicis farina, qui sine alia precautionem, emptum bouem ac pretium eius, in nunquam visi, nunquam auditi hominis

Aa manibus

VII.

manibus reliquisset, sibi ipsi risum faciebat, nihil minus quam de tradendo pecore cogitans. Instabant Natalitia, & qui à conuiuio erat, Franciscum nostrum, ut de boue emendo ageret, commonebat: ipse autem iam emptum eum esse dicebat. Ventum erat ut iam singulis praescinderentur portiones suae, & vestigium bouis necdum apparebat, & Franciscus venturum eum assueuerat. Pridie igitur, natiuitatis praesentibus in hospitali fratre nostro, & altero Francisco de Cueuas familiari suo, cum pluribus alijs, bos ingens & omni ex parte bonus ad mensam, tanquam in propriam peneirat sine ductore domum. Vidit, & subito, ipsissimus ille est, inquit, noster Franciscus, emi illum, & pretium solui, ligare, mactate, diuidite. Venit autem & infidelis ille rusticus, multo post tempore, anhelus totus, & multa super profugo suo boue queritans. Ad primum autem F. Francisci colloquium compunctus usque ad cor, abiicit se coram in genua, sinistrae suae intentionis accusator factus, & ut delictum sibi remitteretur, supplex precator instituit; confessusque est is, qui tum aderant, quomodo, cum primo diluculo istius diei egressus est ad opus suum, bos iste, qui alioquin mansuetissimus erat, Complutum versus sese arripuisset. Quem toto nisu insequutus nullatenus assequi potuisset, ad quem Fr. Franciscus conuertens sese pacifice, & super caput humiliantis se, & reatum suum publicantis manum imponens. Quid amice, hoccine igitur tibi in animo erat? festina igitur ad templum, & ostende re puerulo IESU, ut istam tuam iniquitatem propitius tibi, ut petis, remittat, mit autem & ipse pro gratia illa, & pro tam insigni providentia sua symbolo gratiam Deo relaturus. Unde factum est, ut quotquot ibi reperti sunt, noua admiratione ac stupore corripenterentur.

VIII.

Addam hic domesticum ac simile de boue, longèque lu-
culentius exemplum. P. Andreas Ouyedus, qui anno 1579. sanctissimè vitam finijt in Salembri, à Iulio III. Pontifice in Patriarcham successus, ab vniuersa gente Goana verè sanctus & vir Apostolicus habitus, praeter ardentissimum zelum animarum, erga pauperes praecipua fuit charitate. Aliquando ita omnia in illos profuderat, ut nihil omnium, quod daret, superesset, praeter vnicum adeò bouem, qui ei erat, ad sacra ornamenta deportanda, pernecessarius, si quando ex vno loco ad alium erat proficiscendum. Quia tamen viscera eius pati non poterant, ut miseros egentes oculis aspiceret, eum ipsum clitellarium bouem mactari iussit, atque in pauperum escam distribui. Adfuit tum illi, qui hęc ipsa postea de eo est testatus, monuitque: ne iumentum adeò necesse.